

Arrest

nr. 177 998 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 17 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de van beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen via een op 4 september 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2014 werd ingediend door :

[P., Z.][...]

en echtgenote:

[V., N.][...]

en minderjarig kind:

[P., M.][...]

*Nationaliteit: Georgië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Eveneens verwijzen zij naar de instructie van 19 juli 2009 zelf. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkenen hun uiterste best gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat betrokkenen een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, dat betrokkenen Franse lessen gevolgd hebben (zie attesten, inschrijvingsbewijzen), dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat betrokkenen de cursus “droits humains et citoyenneté” volgden (zie attest Leep-Liège a.s.b.l.), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 11 juli 2010, zij dienden een asielaanvraag in op 12 juli 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06 september 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk 2 jaar 1 maand 25 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen hadden inmiddels op 08 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend ten gevolge van de

gezondheidsproblemen van mevrouw. De aanvraag 9ter werd ontvankelijk bevonden op 03 januari 2011 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 29 augustus 2013 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden en er werd gevraagd om betrokkenen opnieuw in het Wachtregister in te schrijven. Betrokkenen dienden een beroep in tegen deze beslissing en op 07 maart 2014 werd de beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 07 juli 2014 werd opnieuw een beslissing tot ongegrondheid genomen. Betrokkenen gingen opnieuw in beroep tegen deze beslissing maar op 03 december 2014 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is normaal dat betrokkenen – in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvraag artikel 9ter– hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Zij wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Eveneens wisten zij dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Er wordt verwezen naar het feit dat de dochter van betrokkenen regelmatig school loopt in België (zie attesten). We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is [M.] pas schoolplichtig op 01 september 2015. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoekers voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

1.3. Nog op dezelfde datum heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“ De Mevrouw:
Naam voomaam. [V., N.]
[...]
nationaliteit: Georgië

En minderjarig kind :
[P., M.][...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.4. Nog op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam voomaam. [P., Z.]

[...]

Nationaliteit: Georgië

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESUSSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Voor wat betreft de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dient de Raad op te merken dat verzoekers hiertegen geen middel hebben ontwikkeld in onderhavig verzoekschrift. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten bevatten eigen juridische en feitelijke overwegingen in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en kunnen niet worden beschouwd als een accessorium van de eerste bestreden beslissing. Immers, een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft geen invloed op de verblijfsstatus van verzoekers en leidt er niet toe dat de vaststellingen in het licht van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kaduuk worden. Het gaat dan ook niet op om voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten in fine van het verzoekschrift te verwijzen naar het middel dat werd ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.2. Het beroep is, in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, om de voormelde reden onontvankelijk. Om die reden dient geen uitspraak te worden gedaan over de excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen om andere redenen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel het volgende aan: *"Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf. De vestiging en verwijdering van vreemdelingen. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel dat aan het bestuur oplegt om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen (zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen). in combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag."*

Zij lichten hun betoog toe als volgt:

"1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag

om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

Overwegende dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar de asielprocedure van de eisers, de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Georgië, hun schoolgaand kind, de medische problemen van en de elementen van integratie van eisers.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisers in hun aanvraag dd. 4 september 2014 hebben verwezen naar hun schoolgaand kind als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar Georgië een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van haar schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De procédure heeft immers een onbepaalde tijdsduur waardoor het gezin van eisers aldaar voor onbepaalde duur in onzekerheid en uiterst onstabiele en onveilige leefomstandigheden zullen leven.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, zijn duidelijk en niet voor betwisting vatbaar.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt het volgende:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. "

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt het volgende:

"Recht op leven en ontwikkeling

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst, met het oog op het indienen van hun aanvraag tot regularisatie aldaar, zal de dochter van eisers voor onbepaalde duur niet naar school kunnen gaan, waardoor het verlies van een schooljaar quasi een zekerheid is.

De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben bovendien reeds verschillende keren geoordeeld dat net als integratie, de onderbreking van de schoolloopbaan van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (zie stukken 7 töt "en met 20 : C.E. :n°135.090 van 21 september 2004; C.E., n° 128.259 van 18 februari 2004 ; C.E., n° 122.054 van 8 augustus 2003 en R.v.St., n° 118.953 van 30 april 2003);

Dat de bestreden beslissing daarom had moeten motiveren waarom de elementen betreffende de integratie en het onderbreken van de schoolloopbaan geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, buiten de motivering dat de elementen van integratie enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een onderzoek van de gegrondheid en dat het kind van de eisers nog niet schoolplichtig is ;

Dat dit een formeel gebrek aan motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur dat aan DV2 opleggen alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen en de bestuurshandelingen met zorg voor te bereiden;

Dat bovendien de eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe alle kansen heeft geboden nu het schoolgaan een aanvang heeft genomen in legaal verblijf en dat in ieder geval er geen afbreuk mag worden gedaan aan de fundamentele rechten van een minderjarig kind gemotiveerd door de keuzes die de ouders maken;

3.

Dat er op gewezen dient te worden dat eisers sinds hun aankomst in 11 juli 2010 (datum van de asielaanvraag) tot 29 augustus 2013 (beslissing van ongegrondheid van de aanvraag 9ter nadat deze ontvankelijk werd verklaard op 3 januari 2011) steeds legaal in België hebben verbleven.

Dat bovendien de eerste beslissing van 29 augustus 2013 die hu aanvraag 9ter ongegrond verklaarde, werd vernietigd door een arrest van Uw Raad van 7 maart 2014 zodat deze wordt geacht nooit te hebben bestaan en zij dus in realiteit wettig verbleven in België vanaf 11 juli 2010 tot de laatstgenomen beslissing die hun aanvraag 9ter ongegrond verklaart, op 7 juli 2014.

Dat het de eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze lange periode van meer dan 4 jaar van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun kind school hebben laten lopen.

Dat de Belgische overheid de eisers immers deze kansen hebben geboden.

Dat de eisers gedurende deze lange periode van legaal verblijf in hun hoedanigheid van asielzoeker hun integratie hebben bewerkstelligd en dat de eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd.

Dat het de eisers zoals het goede ouders betaamd hun kind naar school heeft laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat eisers en de kinderen op heden meer dan vier jaar in België verblijven en het grootste deel van deze verblijfsperiode een legaal verblijfsstatuut hadden.

Dat hun situatie eveneens als een humanitair prangende situatie beschouwd kan worden.

4.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verwerende partij reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat vanuit het humanitaire standpunt rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Dat het kind van eisers stabiliteit nodig hebben.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooien en te ontwikkelen. Dat het kind van eisers het recht hebben om zich op een normale wijze te ontplooien en te ontwikkelen, zonder dat daartoe bijkomende — en eigenlijk niet noodzakelijke — hindernissen en moeilijkheden haar pad kruisen.

Dat het terugsturen van eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van hun kind doorbreekt.

Dat de scholing van hun kind bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat niet kan ontkend worden dat de scholing van hun kind zal onderbroken worden indien de eisers naar Georgië dienen terug te keren, waardoor het risico op het verlies van een schooljaar in hoofd van hun kind reëel is, waardoor hun dochter schoolachterstand zal oplopen.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen. "

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind. "

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

Dat daarnaast de vraag dient gesteld te worden waarom eisers per se dienen terug te reizen naar Georgië teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, die op zijn beurt de aanvraag doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel die dan over de gegrondheid van de aanvraag zal oordelen.

Waarom kunnen eisers dan niet genieten van het voordeel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, inhoudende dat zij hun aanvraag in België op een schriftelijke wijze kunnen indienen, teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden?

Dat verweerster hardnekkig volhoudt aan een té strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden'. Dat deze te strenge interpretatie echter disproportioneel is ten aanzien van de grote ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt client te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

Dat eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

5.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De mt past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2 lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken — in casu het naleven van een formaliteit.

Dat verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van eisers weldegelijk het voorwerp kan uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met een schoolgaande kind vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die hun kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

6.

Dat de bestreden beslissing bovendien een kennelijke appreciatiefout maakt door te beweren dat de attesten van immatriculatie die de eisers kregen nadat hu aanvraag 9ter ontvankelijk werd bevonden geen verblijfstitel zou zin maar enkel "een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.[...]

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)";

Dat de verwerende partij duidelijk een manifeste appreciatiefout begaat door te beweren dat een attest van immatriculatie geen verblijfsdocument zou zijn gelet op de volgende bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingen-K.B.:

Artikel 25, §2, al.2-3 Vreemdelingenbesluit: « Wanneer de vreemdelinggeen machtiging tot voorlopig verblijf moet bezitten, handelt het gemeentebestuur, op overlegging van het bewijs van de bestaansmiddelen, zoals bepaald is in paragraaf 1.

Acht het gemeentebestuur het bewijs van de bestaansmiddelen ontoereikend, dan geeft het aan de vreemdeling een attest van immatriculatie model A af overeenkomstig bijlage 4.

Dat attest dekt het verblijf voor drie maanden, in afwachting van de beslissing van de (Minister)) of zijn gemachtigde.

»

Artikel 26§2A Vreemdelingenbesluit : « Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen de in artikel 12bis, §3, tweede lid, van de wet bepaalde termijn geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of %ijn gemachtigde, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (modelA) af, conform het model in de bijlage 4.

Indien de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 12bis, § 3, vierde lid, of § 3bis, tweede lid, van de wet, beslist om de in artikelen 12bis, § 3, derde, of § 3bis, eerste lid, van de wet bedoelde termijn te verlengen, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van deze beslissing aan de vreemdeling en verlengt zijn attest van immatriculatie (modelA) met drie maanden, te rekenen vanaf zijn vervaldatum.][...]

§ 4. [2 Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, derde lid, of § 3bis, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs»

Artikel 61/18 van de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling :

« Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document. »

Het KB van 7 november 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt in artikel 110undecies ::

« Het verblijfsdocument afgeleverd overeenkomstig artikel 61/18, tweede lid, van de wet, is een attest van immatriculatie conform het model van bijlage 4. »

Dat uit voornoemde voorbeelden en vooral met het laatste voorbeeld blijkt dat het attest van immatriculatie wel degelijk een verblijfsdocument is dat wordt afgeleverd waarbij de vreemdeling wordt ingeschreven in ofwel het vreemdelingenregister of het wachtregister en dat er in dat geval sprake is van een machtiging of toelating tot verblijf ;

Dat de omstandigheid dat het gaat om een voorlopig en/of voorwaardelijk verblijf niets afdoet aan het feit dat het wel degelijk gaat om een machtiging of toelating tot verblijf in de zin van artikel 1, 8° lid van de wet van 20 juli 1971;

Dat de bestreden beslissing daarenboven een tegenstrijdige motivering bevat op dit punt omdat er enerzijds wordt toegegeven dat de eisers wel degelijk een tijdelijk legaal verblijf hadden tijdens hun ontvankelijke aanvraag 9ter om dan in één adem door te gaan beweren dat het verblijfsdocument waarover ze toen beschikten, wel geen verblijfsdocument was maar enkel een procedurestuk ;

Dat een dergelijke motivering totaal tegenstrijdig is, in strijd met de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen die duidelijk aantonen dat een attest van immatriculatie wel een verblijfsdocument is en dus niet toelaat aan de eisers om te begrijpen waarom hun legaal verblijf in die periode niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd omdat deze periode hen heeft toegestaan zich te integreren en hun kind naar school te laten gaan wat het voor hen uiterst moeilijk maakt om deze aanvraag 9bis in hun land van herkomst in te dienen;

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de behandelingsduur van de procédure hen ipso facto geen recht op verblijf geven, niet adequaat en dienstig is, omdat dit het onderzoek ten gronde betreft van de aanvraag 9bis en niet het onderzoek van de buitengewone omstandigheden,

Dat de bestreden beslissing ten onrechte de aangehaalde elementen al gaat betrekken in een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag en deze niet beoordeeld in het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden terwijl de aanvraag wel onontvankelijk wordt verklaard en niet ongegrond zodat dit een onbegrijpelijke en niet-afdoende motivering uitmaakt, in strijd met de materiële motiveringsplicht maar ook in strijd met de formele motiveringsplicht ;

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 en een schending begaat van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid dat van de plicht tot zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de plicht om alle elementen van een zaak in aanmerking te nemen;"

3.2. Waar de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, wordt erop gewezen dat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, deze verdragsartikelen op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Naar luid van artikel 22bis van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten

van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer tot de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.* Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.* Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)), zodat dit onderdeel van het middel eveneens niet ontvankelijk is.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. De formele motiveringsplicht in het licht van een onontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, *quod in casu*.

3.6. Noch de in het middel aangehaalde formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog ambtshalve een afweging dient te maken *“tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten”*.

3.7. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet, te meer daar verzoekers in hun betoog de motivering van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritisieren en opwerpen dat de verwerende partij zich heeft bezondigd aan een manifeste appreciatiefout, waardoor het middel verder in het licht van de materiële motiveringsplicht zal worden onderzocht.

3.8. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.9. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staats-secretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.10. Met hun theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid. Ook door aan te voeren dat verweerder een te strenge interpretatie van de buitengewone omstandigheden hanteert waarbij de grote ongemakken waarmee zij worden geconfronteerd disproportioneel zijn, tonen verzoekers niet aan dat verweerder een te strenge definitie van het begrip buitengewone omstandigheden heeft gehanteerd.

3.11. Wat betreft de grieven van de verzoekende partijen inzake de elementen van integratie, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden vermits deze elementen in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerders motivering omtrent de elementen van integratie, namelijk *“De elementen van integratie, namelijk dat betrokkenen hun uiterste best gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat betrokkenen een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, dat betrokkenen Franse lessen gevolgd hebben (zie attesten, inschrijvingsbewijzen), dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering en dat betrokkenen de cursus “droits humains et citoyennté” volgden (zie attest Leep-Liège a.s.b.l.), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers benadrukken het gegeven dat de integratie is ontstaan in een periode van langdurig legaal verblijf in afwachting van een antwoord ten gronde op hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar hiermee tonen zij niet aan dat zich in casu een andere beoordeling opdrong van de elementen inzake hun integratie. Het gegeven dat verzoekers' integratie zich deels heeft afgespeeld tijdens een periode van ongeveer vier jaar legaal verblijf maakt niet dat zij hiermee ipso facto aantonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De Raad wijst er voorts nog op dat de procedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet afzonderlijke door de wetgever ingestelde procedures vormen en van elkaar afgebakend zijn. Een periode van legaal verblijf in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in afwachting van een behandeling ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen kan dan ook op zich geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt in de eerste bestreden beslissing dan ook terecht op, *“Het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis.”* en *“Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”*

3.12. Verzoekers vallen over het gegeven dat de eerste bestreden beslissing opmerkt, *“Zij wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.”* Volgens verzoekers is hun attest van immatriculatie meer dan een proceduredocument en vormt het een verblijfsdocument, maar zelfs indien dit zo zou zijn verandert dit niets aan het gestelde in punt 3.11. en de Raad gaat dan ook niet verder in op de argumentatie van de verzoekende partijen in dit verband aangezien dit niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.13. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift vermag de verwerende partij wel degelijk aangevoerde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden te weerhouden indien het omstandigheden zijn die de gegrondheid betreffen van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Door dit aan te stippen beoordeelt de verwerende partij wel degelijk de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet de gegrondheid ervan

3.14. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 11 juli 2010, zij dienden een asielaanvraag in op 12 juli 2010. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06 september 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure – namelijk 2 jaar 1 maand 25 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”* Verzoekers betogen dat *“een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen”* doch voor zover dient te worden begrepen dat zij wensen terug te vallen op de uiteenzetting van het begrip prangende humanitaire situatie in opeenvolgende instructies van beleidsverantwoordelijken in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – waarnaar verzoekers ook verwezen hebben in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag –, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in dit verband terecht motiveert, *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Eveneens verwijzen zij naar de instructie van 19 juli 2009 zelf. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

3.15. In hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, hebben verzoekers gewezen op de mogelijkheid van regularisatie indien de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 3 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend indien het een gezin betreft met een schoolgaand kind. Verzoekers zijn in hun aanvraag niet nader ingegaan op het element “schoolgaand kind” maar zijn hierin wel van oordeel dat ze in aanmerking komen voor regularisatie. Bij hun aanvraag hebben ze twee schoolattesten gevoegd, opgesteld door hetzelfde schooltablissement in 2012 en 2013, waarin wordt bevestigd dat verzoekers’ minderjarige dochter, M.P., geboren in juli 2009, is ingeschreven. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, *“Er wordt verwezen naar het feit dat de dochter van betrokkenen regelmatig school loopt in België (zie attesten). We wijzen er op dat een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is [M.] pas schoolplichtig op 01 september 2015. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”* De Raad acht deze motivering deugdelijk en pertinent, gelet op wat kan worden gelezen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekers betwisten ook niet dat hun dochter niet schoolplichtig was op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing. Zij betogen in hun verzoekschrift *“Dat de eisers in hun aanvraag dd. 4 september 2014 hebben verwezen naar hun schoolgaand kind als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar Georgië een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van haar schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. De procédure heeft immers een onbepaalde tijdsduur waardoor het gezin van eisers aldaar voor onbepaalde duur in onzekerheid en uiterst onstabiele en onveilige leefomstandigheden zullen leven.(...) Bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst, met het oog op het indienen van hun aanvraag tot regularisatie aldaar, zal de dochter van eisers voor onbepaalde duur niet naar school kunnen gaan, waardoor het verlies van een schooljaar quasi een zekerheid is.”* Het blijkt echter niet dat verzoekers de onderbreking en stopzetting van de schoolloopbaan van hun minderjarig kind alsook het verlies van een schooljaar of de onbepaalde tijdsduur van behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheden, zodat ze deze omstandigheden niet dienstig voor het eerst in hun verzoekschrift kunnen aanhalen om het kenne-

lijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de eerste bestreden beslissing of een motiveringsgebrek hierin aan te tonen. Ook verzoekers' uiteenzetting over het humanitaire karakter van de aanvraag en de belangen van "de kinderen" (sic) is niet van aard om voormelde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekers tonen ook niet aan waarom een tijdelijke verwijdering om zich in orde te stellen met de Belgische wetgeving ervoor zou zorgen dat hun kind in het land van herkomst niet tijdelijk verder school kan lopen in afwachting van de uitkomst van de in het land van herkomst ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging en zich aldus niet verder zou kunnen ontplooiën of ontwikkelen of nog waarom ze in een onstabiele leefomgeving zouden terechtkomen. Door erop te wijzen dat de Raad van State reeds meerdere malen het stopzetten van een schoolloopbaan als buitengewone omstandigheid heeft aanvaard, tonen verzoekers niet aan dat in hun geval dergelijke beoordeling zich eveneens opdringt.

3.16. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers van oordeel zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat het niet pas om hen "per se" te laten terugreizen naar Georgië om daar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, maar met deze kritiek geven verzoekers blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van hun zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling zou de Raad leiden tot een opportuniteits-onderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

3.17. De Raad ziet niet in hoe de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden in hun geheel ertoe zou leiden dat er in hoofde van verzoekers buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, daar waar elk element afzonderlijk volgens de eerste bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.18. Verzoekers betogen *"Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt"* maar zij hebben blijkens hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag hiervan geen gewag gemaakt zodat zij bezwaarlijk kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel op dit vlak schendt. Verzoekers zijn verder van oordeel, *"Dat aan een gezin met een schoolgaande kind vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die hun kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier"*, doch dit is niet meer dan een bloot betoog en geeft verzoekers' eigen inschatting van hun zaak weer, maar dit kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA